

Tisler Jolán

Nyárfa

ezüsthonalat szótt a nyár
villódzott büszkén és kecsesen a napon
aztán elaludt egyszer
és eső jött
büszkesége ettől
a másvilágra költözött

Voltál.....

Barackfavirágban bűvó
titkom voltál
Folyó medrében ezüstpikkelyes
kődarabkám voltál
Búzaszemben alvó
kenyerem voltál
Tél csendjébe simuló
hópelyhem voltál
Édes méz terhétől roskadó
akácfa voltál
Kútba röppent diófalevelem voltál
Mert szerettelek – szerettél
Víz oltott tüzet
Eke földet sebzett
Hold takart Napot
A rózsza szirmába rejtve
Ringatta a halált

Sírfelirat helyett

Álmoknak mikor utolsó
Hófehér órája üt
Fogadjatok mindörökre magatokba
Murai csendes partokra
Vetülő szelíd dombok ti

Nyelv

A nyelv ha
A gondolat elé szalad
A szív emeljen
Elé torlaszt

Anyanyelvem vadvirága

*Halálnál terhesebb
Életnél s dalnál súlyosabb
(Božica Jelušić)*

Anyanyelvem gyomvirága
Dísztelen kopár virág
Anyanyelvem vadvirága parázsló gondolat
Bisztrikai alamizsnás, töviskoszorú
Koldus könnye, orgonaág
Éj sötétje és nap fénye, hajnalom és éjszakám
Anyanyelvem vadvirága, te izzó parázs
Rét harmatja, szomjat oltó hús forrás
Hold udvarának úrasszonya, anyanyelvem vadvirága
Napsugár fonala te, anyanyelvem vadvirága
Métely te, és egészség, és hegedűszó
Szívbe mart mély seb
Ezredévnyi szabadság-szomj gyötörte
Jobbágyi szív, alamizsnás nincstelen,
Kukoricakenyér, ködök és telek
Te szenvedő lélek
Nem büszke kertek királynője
Réten nőtt gyomvirág
Te legszebb vadvirág
Pajkos, koraszülött szabadság-gondolat
Igazságosztó nyomorúság
Anyanyelvem vadvirága, televény koszorújának szava
Izzó parázs a Mura és a Dráva partján
Hadba, harcba, keresztre, Amerikába,
A sírba menők őrangyala
Álmaink-vágyaink mindene
Szerelmek és szabadságok követe
Te halálnál terhesebb
Könnynél, életnél s dalnál súlyosabb
Anyanyelvem vadvirága